

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

hebt u afgelopen maandag ook gekeken naar de uitvaart van koningin Elisabeth?

Wat een pracht en praal, en wat een tradities.

Het was Engeland op z'n best.

Zelf vind ik het altijd spannend om de acht jongemannen bezig te zien wanneer ze de kist moeten dragen.

Met name het oppakken en neerzetten is een uitdaging, maar de trappen van de kapel in het kasteel van Windsor waren ook een obstakel op zich.

De man die aan het hoofd van deze groep stond was degene die de bevelen gaf.

Hij gaf een teken, vaak door een commando, en de jongens wisten wat ze moesten doen.

Het teken was het enige waar ze op letten, dat bracht hen in actie.

Het teken, de rijke man in het dodenrijk spreekt er in ons Evangelie ook over.

Nadat hij zijn rijkdom door een luxueuze levenswijze heeft gevierd in zijn aardse leven, zonder zich te bekommeren om de arme Lazarus die voor zijn poort lag te creperen.

Ziek, arm en hongerig, alleen.

Maar dat was op dat moment niet het probleem van die rijke, zo redeneerde hij.

Dat is na zijn dood wel anders.

Lazarus heeft dan rust, wordt gedragen in de schoot van Abraham, terwijl de rijke man wordt gekweld.

Was er tijdens hun aardse leven een mentale kloof tussen beide mannen, nu is er een fysieke kloof die niet overgestoken kan worden.

De rijke man en de arme Lazarus zijn eeuwig van elkaar gescheiden.

En dan, wanneer dat tot de rijke man doordringt, komt er die vraag om een teken.

De rijke man vraagt een teken, maar Lazarus is het teken.

Het is opvallend dat die rijke man niet bij name wordt genoemd.

Kennelijk valt hij samen met zijn rijkdom, is zijn bezit zijn identiteit.

Da's bij Lazarus wel anders.

Het is niet de enige keer dat we deze naam horen in de Schrift.

Even later, een korte tijd na dit verhaal van Jezus, wordt er een Lazarus uit de doden opgewekt.

Die vriend van Jezus, die broer van Marta en Maria.

Het is opvallend dat na de opwekking van die Lazarus de Farizeeën bij elkaar komen en het besluit nemen om Jezus te doden.

Buiten de poort wordt Hij gekruisigd.

Buiten de poort hangt Hij te creperen.

Ziek, arm, dorstig, alleen.

Buiten de poort, onbereikbaar voor hen die zouden kunnen helpen.

U voelt wellicht al aan: in Jezus zien we de echte arme Lazarus.

Hij is de arme Lazarus.

En Hij is verrezen uit de doden en verschenen aan zijn leerlingen.

Hij, de Mensenzoon, is het teken van God.

Het ultieme teken, waar uiteindelijk ook de rijke man om vraagt.

Wanneer je deze dimensie ziet, ontdek je ook het belang van dit verhaal van Jezus.

Dan is het niet overdreven als onze catechismus stelt dat het 'in dit leven (aan deze kant van het graf, SJH) erom gaat om deze werkelijkheid te aanvaarden of niet'.

Paus Benedictus XVI zegt: 'deze gelijkenis spreekt over de meest beslissende werkelijkheid van de geschiedenis.'

Die vraag om een teken is iets van alle tijden, ook de onze.

Ik hoor het vaak in het pastoraat: 'Waarom doet God nou niks?'

Geconfronteerd met lijden en dood, met eenzaamheid en gebrokenheid kan deze vraag om een teken zomaar bij je opkomen.

God moet volgens velen van ons duidelijker worden.

Ja, vragen en gevoelens van alle tijden zijn het.

Maar je kunt de vraag stellen of deze vragen wel een goede geloofsachtergrond hebben.

Hebben wij bij dergelijke vragen wel de goede focus, zijn wij wel helemaal gericht op God?

Want God heeft zich al lang en breed uitgesproken.

In Jezus heeft Hij zich helemaal laten zien.

In zijn liefde, in zijn lijden, in zijn dood en verrijzenis drukt God zich ten volle uit.

De vraag om een teken is dus allang beantwoord.

Nu is de vraag aan de orde: zijn wij bereid in deze God ons vertrouwen te stellen?

Zijn wij bereid Hem op zijn Woord te geloven, dat geloof te belijden en die belijdenis vast te houden in ons leven?

Daartoe roept Paulus ons op in de tweede lezing.

Hou nou vast aan dit ultieme teken van God: Jezus Christus.

Is dat makkelijk?

Nee, niet altijd.

Maar Hij is wel het teken van God voor ons.

God heeft zijn deel gedaan, Hij heeft zich volledig geuit, zich helemaal laten kennen in Zijn Zoon.

Hij heeft genoeg gedaan.

Nu zijn wij aan zet: zijn wij bereid Hem te geloven?

Laten we dan samen gaan staan en ons geloof in deze God belijden.